

Василчо събира сили, изправя се на крака, за-
крачва къмъ майка си и простира ръцѣ къмъ ху-
бавитѣ и вкусни вишни... А крачката му трепе-
рятъ, не го слушатъ, ето, още малко... и Васко
ще падне на земята...

Но майка му го чака съ протѣгнати къмъ него
ръцѣ; тя го прѣгърна и разцѣлува. А сладкитѣ
вишни съ ръка направо въ устата му ги подава...

Зарадва се Василчо. И какъ да не се радва?
Ето на: хемъ да ходи се научи, хемъ вишни
получи...

Ето какъвъ щастливецъ е нашиятъ Василчо!

Калинка-Малинка.

Майка.

Кой, дѣца, ви
Силно люби,
Кой за вази,
Сили губи,
Кой прѣзъ късенъ
Нощенъ часъ
Впѣрилъ погледъ
Е надъ васъ?
— Нашата майка драга!

Кой вѣвъ люлки
Ви люлѣ,
Кой ви сладки
Пѣсни пѣе,
А при болестъ
И бѣди,
Кой, дѣца, надъ
Вази бди?
— Нашата майка мила!

Чичо Свѣтлю.

